

har tilladt mig at omdele mellem de Herrer; fordi Trykningen af dem vilde være for dyr, denne Proces er i højeste Grad oplysende for, hvad man i Udenrigsministeriets Kontorer anser for værdigt. Man skal ikke komme og sige: Det bliver Kammeradvokaternes Sag, for Kammeradvokaterne faa deres Materiale fra Udenrigsministeriet, naar de føre en Sag for det, og Kammeradvokaternes Indlæg gennemses selvfølgelig i Udenrigsministeriet. Alt dette er almen vigtige Genstande, som Grundloven udtrykker sig, og jeg venter nu for øvrigt heller ikke, at man skulde ville gøre dette enkelte Udtryk i Paragraffen „almenvigtige“ gældende imod mig.

Men fra en Side set er Sagen jo min Sag, og derfor ville de Herrer kunne forstaa, hvor ubehageligt det er mig selv at skulle plædere den her. Jeg er fuldkommen overbevist om, at ethvert andet Medlem her i Salen vilde kunne gøre det bedre; under alle Omstændigheder ved jeg, at hvis det var en anden Mands Sag, jeg stod og plæderede her, skulde jeg ganske sikkert anlægge den paa en anden Maade end den, jeg her agter at anlægge, og udtale mig paa en anden Maade. Sagen var allerede forberedt til Fremførelse her i Tinget i forfarrige Samling. Saa indtraf Kong Haakon Tronbestigelse og Kong Christians Død, og det gav saa meget at gøre og saa megen Forvirring, at Sagen ikke kom frem. I næste Samling var jeg selv Medlem af Tinget og maatte altsaa optage den selv. Jeg indbragte den, som Herrerne vide, i Slutningen af Samlingen, fordi min Tid var optagen af Toldlovforhandlingerne, og den kom altsaa ikke for. Først i Aar er det lykkedes.

Sagen begynder med et Avertissement i „Berlingske Tidende“, som jeg bliver nødt til at omtale, fordi dette Avertissement var det Kontrakttilbud, som blev gjort fra Udenrigsministeriets Side, og det er misvisende og fejlagtigt, og Spiren til i alt Fald nogle af de Ting, som senere kom i Vækst, ligger allerede heri. Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse dette Avertissement, som findes i „Berlingske Tidende“ den 11. Juni 1897 og lyder saaledes: „En Bestilling som udsendt dansk Vicekonsul i Buenos Ayres er ledig. Den besættes af Udenrigsministeriet. Løn 1,500 Kr., Opholdspenge 4,500 Kr. aarlig. Ansøgningsfristen udløber den 7. Juli dette Aar. Ansøgerne maa være i Besiddelse af Kendskab til dansk Sø- og Handelsret.“ Det, man søgte der, var slet ikke, som man angiver, en Vicekonsul, det

var en Konsulatschef, og det er to meget forskellige Ting. Konsulatschefen har selvfølgelig Ledelsen af Arbejdet, han har hele Ansvaret, han har hele Repræsentationen med andre Ord, han har en hel Mængde Ting, som bl. a. koste Penge; det, man vilde have, var ikke en Vicekonsul, det var en Konsulatschef, og det var ikke noget foreløbigt, det var noget blivende, i alt Fald noget for en Aarrække blivende, som man vilde etablere der. Det kan jeg sige med stor Bestemthed, fordi den tidligere Generalkonsul, som sad paa Pladsen, ønskede og havde i mere end Aar og Dag ønsket at komme ud af Embedet. Han blev der kun paa gentagne og indtrængende Anmodninger fra Udenrigsministeriets Side om at blive, fordi man ikke kunde faa nogen anden valgt Generalkonsul derude. Han var en Mand, der havde levet over en Menneskealder i Buenos-Ayres, som kendte Byen ud og ind, var Medlem af dens allerbedste Selskab, altsaa havde Adgang til, hvis det overhovedet var muligt, at faa Posten besat, at finde en Mand, der vilde overtage den. Men han kunde ingen finde. Han trængte paa, og han trængte paa, han blev til syvende og sidst ret skarp i sine Skrivelser. Og saa udtømt var enhver Mulighed i saa Henseende, at da Ministeriet til Slutning telegraferede om Sagen, blev der telegraferet tilbage: Det gaar ikke, der er ingen. De ærede Herrer, der paa den Tid vare Medlemmer af Rigsdagen, ville maa ske erindre, at den Vicekonsul, som blev udset for Rio, blev ombyttet med en til Buenos-Ayres, som skulde gaa derud, men han skulde altsaa gaa derud som Konsulatschef. Og dette Forhold kunde ikke ændres, i alt Fald var det et Tilfældighedens Spørgsmaal, hvorvidt det kunde ændres eller ej; der kunde jo komme et Menneske, en Matador, til Byen, som vilde overtage Stillingen; det kunde man jo ikke vide paa Forhaand. Men det var altsaa Meningen, at det var en Konsulatschef, man vilde have — og det gør en ganske overordentlig Forskel —, som med en Vicekonsuls Lønning og en Vicekonsuls Rang skulde overtage Embedet. Det er den ene Ting.

Dernæst staar der Tale om en Løn og Opholdspenge, men der staar ikke Tale om, hvad denne Løn og disse Opholdspenge betyde. Og den Mand, der lever her paa Pladsen, er da berettiget til at gaa ud fra, at naar Udenrigsministeriet ikke i sit Avertissement meddeler, at den Mand, som maatte søge om denne Plads, maa have en Formue, saa er Pengenes